

GÜNEYDOĞU ANADOLU BÖLGESİ

DEMET BÜYÜK

NE EKERSEN

Günümüz gençliğinin silah ve şiddet unsurları arasında, tabir yerindeyse sıkışmasını, geleneksel kültür yapısı, medya ve eğitim sistemindeki yanlış yönlendirmelerden oluşan üçlemede aramak gerekir.

Türk toplumu, Atatürk Devrimleri' nin bir dönem yoğun çabalarına rağmen hala doğu kültürünün etkisindedir. Bu olgu, Türklerin Orta Asya'daki yaşamlarından, Anadolu'ya ayak basmalarına, bu andan itibaren de İslam Kültürü' nün etkisi altına girmelerine dek uzanan tarih sürecinin doğal bir sonucudur. Buna ırk olarak savaşçı yapımızı da eklemek gerekir. Doğu kültürlerinde silah ve şiddet her zaman için bir iktidar koruma aracı olarak kullanılmıştır. Devlet için bu geçerli olduğu gibi şahıs için de kişiliğinin ispatıdır. At-Avrat-Silah değerleri zaman boyunca Türk toplumunun korunan değerleri arasındadır. Böylesi bir kültürel yapıya, son yüzyılda acılı arabesk kültürünü de eklersek, ortaya çıkan manzara genç nesli doğal olarak silaha ve şiddete itecektir. Öyleki bir konserde kendini jiletleyebilen ya da futbol maçında adam öldürebilen gençler ortaya çıkmıştır.

Gençliğin silah ve şiddet ögesiyle bu denli haşır-neşir olmasında kültürün yanısıra medyanın da olumsuz etkileri vardır. Silah ve şiddet daima medya için ucuz ve kolay malzeme olmuştur. Yapılan yayınlar hep bu kolay ve ucuz malzeme ile beslenmiş ve de hep kazandırmıştır. İşlenen ana tema, sorunlarla karşılaşıldığında kesin çözümün silah ve şiddetle sağlanacağı yönünde olmuştur. Bir nevi güç gösterisi anlamına gelen bu yönlendirme olumsuz sonuçlar doğurmaya yetmiştir. Gerek gazete gerekse televizyonlardan yapılan yayınlar, gençlik üzerinde yaratacağı olumsuz sonuçları hiçe sayaracasına devam etmektedir.

Sevgi üzerine kurulu en masum bir filmde bile silahın ve şiddetin kullanıldığı karelere rastlamaktayız. Yayıncılığın özelleşmesiyle beraber bu tür yayınlar alabildiğine artmıştır. Böyle bir etki altında kalan gençliğin, psikolojik sorunlarının da varlığı hesaba katılırsa silah ve şiddete dört elle sarılmalarına şaşmamalıyız.

Gençliğin içine düştüğü bu duruma bir diğer sebep de eğitim sisteminin eksikliğidir. Eğitim denilince sadece okul anlaşılmalıdır. Aile ve arkadaş çevresi de eğitimin içindedir. Gelişmeye hazır bir fidan ne verilirse onu alır. Genç nesil de bir fidandır. Aile, arkadaş ve okul çevresinde gençliğe sevgi, hoşgörü, kendine güven ve uzlaşmacılık aşılanmadığı sürece, çıkış yolları olarak silah ve şiddet gösterildikçe " Bu gençlik neden böyle? " sorusunu daima sorarız. Kaldırıldığı söylenen ve etkileri hala devam eden kredili sistem bu kanayan yaraya tuz-biber olmuştur. Alt yapı

noksanlığından ya da ihmalden ortaya çıkan ders arası boşluklar sosyal ve kültürel faaliyetlerle doldurulmamış, öğrenciler başıboşluğa itilmiştir.

Tüm bunların yanısıra gençlik dönemi, kişilik kazanma ve kimlik bulma arayışının yoğun olarak yaşandığı bir devredir. Bu dönemde gençler ister istemez bir boşluğun içindedirler. Kişiliğin psikolojik olarak en hassas olduğu bir dönemdir. İlgı, şefkat ve sevgi ile yaklaşıldığında topluma yararlı fertler yetişeceği gibi aksi yönlendirme gençliğin şiddet ve silahı çıkış yolu olarak görmelerine yol açar. Bu zaafı, bazı kötü güçler iyi değerlendirmekte ve onları maşa gibi kullanmaktadır.

Gençlik isteyerek silaha ve şiddete sarılmaz. Kim ister soğuk, karanlık zindanları ? Kim ister üzerinin toprakla örtülmesini ? Bunun temelinde toplumsal, sosyal, psikolojik ve çevresel faktörler vardır. Bu faktörleri genç insanı topluma yararlı bir fert olarak kazandırmak ve kişiliğini bulmak yönünde olumlu biçimlerde kullanmadığımız sürece ne ektiysek onu biçmeye devam ederiz.